

SZÁJUKON ÜZENET

I.

Hűségesen, mint a kilométerkövek,
 bármerre járjak, számíthatok rájuk,
 ott vannak az út mellett, kísérnek falusi temetők,
 mindenütt ugyanazok a színtelen fejfák, névtelen nevekkel,
 napszitta koszorút lenget a szél ötszáz év óta,
 mindenütt faragott kereszték, kidagadt erű márványrózsák,
 egymásra torlódott, letaposott, megkövült, besüppedt halmok,
 kísérnek hűségesen, vonat, autó mellett,
 futnak reménytelenül, nincs idejük szólni,
 vonatunk befut a temető pályaudvarára,
 a temető forgalmistája tárcsával tiszteleg,
 a temető egyetlen kikövezett, őskori vasárnap délután,
 a temető kirakatai teli tarka ruhával, zsiros ételekkel,
 újrameszelt falakból megvakult ajtó, ablak leskel,
 temető megy sétára, temető korzózik a temetőben,
 fején fekete prémkucsma, alatta prémgalléros ködmön,
 lábán térdnadrág, csizma, sarkantyúk pengenek,
 hogyvagyunkszomszéd ötszáz éve, hátsakhátcsak,
 a halottak arca fénylő, piros; apró szemük napfényt kuporgat
 az egymásra torlódott, légmentes, besüppedt sírokban.

II.

Magányos ordítás verte fel a csöndet, a magányos ordítás
 megfulladt a csöndben, vagy bolondnak nyilvánított,
 a szándék egymásra torlódott, végül besüppedt a földbe,
 döglődni lehetett, vagy feltámadásként szökni máshová,
 a fogak legfeljebb egyszer haraptak; elvástak,
 megszuvasodtak, letöredeztek azután,
 a mozsárban feltört öklök – ebben bízni lehetett – mindig
 kinyíltak marokká, feltartott tenyérré,
 (ha sárdagasztásnyi földért, ha sírhelyért, azért is),
 hallak titeket, értelek már, egymásra torlódott halottak,
 nem sikerült, feladtátok, elszöktetek, elkurvultatok,
 egyedül estetek el (ilyenkor nem járt ki nektek temetés),
 megfujtottátok, aki előlről kezdte, biztattátok, ne hagyja abba,
 hiszen itt egyetlen nap is marólóg a torkon, fullasztó asztma,
 kinyitott gázcsap, fejesugrás kútfenékre, akasztófán madárijesztő,
 eleje nincs, vége nem látszik, földszintesek az újdonaútj házak,
 tovább épül a temető.

III.

Itt csak a nem-ér-a-nevem műsort mutatta be vándorcirkuszával
 a teherautón vágatózó huszadik század,
 és kecsesen és ragyogva, törékeny derékkal,
 mint a kötél táncosnő, a forradalom lépegetett
 a temető fölött kifeszített dróton, már-már elérve

a kötél közepét, s kidőltek a tartópóznák, mert a föld,
a föld, amibe cövekelték őket, nem föld, egymásra torlódott-
sírok megtaposott halma volt, halottak forgolódtak,
ködmönösen jártak-keltek odabent,
hogyvagyunkszomszéd visszavett egy marékkal,
hátsakhátcsak az ökör szarvát követelte,
a mutatóba meghagyott eleveneket inkább kivették a
látogatóknak okulásul eltett spirituszoldatból,
lovasbandériumot kaptak kíséretül, lóbáltak füstölőt felettük,
majd a gyülekezet megköpdöste a halmokat, lenne porhanyós,
biztosabban adassék számukra végső nyugalom,
míg már nem volt mitől tartani, Dózsáék a földben,
kurucok a földben, Petőfi a földben,
vagonszám lapátolták s görgették melléjük a kései sereget,
kipúposodsz a földből, alig férsz el benne, Ady Endre,
tizenkilencesek, szuronyként fejjel a földbe szúrva,
József Attila, gyökerekkel kötözve, föl ne ugorjék,
aki utánuk indulna, induljon a földbe utánuk!
Hűségesen, mint a kilométerkövek, mindenütt
kísérnek az út mellett, hűségesen vonatot, autót,
szólnának, nincs idő, hogy szóljanak, futnak makacsul bízva,
üzenet verdes szájukon, üzenet bármerre járjak,
sokan várnak üzenetet, valahonnét, valakitől,
maguk se tudják, kitől, várnak a szóra,
de füldugóval ülünk a vonatban, vállunk közé húzott
fejjel nézünk semerre, nem tudjuk,
miféle üzenet jött és kinek is szólhat?
Tekintetünk üvegesedik, mint a klinikai halál pillanatában.

